

NAPOK TÉRKÉPE

— VÁNDORSÓLYOM —
KISASSZONY
KÜLÖNLEGES GYERMEKEINEK

negyedik története

— KOSSUTH KIADÓ —

A kiadás alapja:
Ransom Riggs: A Map of Days
The Fourth Novel of Miss Peregrine's Peculiar Children
Dutton Books an imprint of Penguin Random House LLC,
New York, NY, 2018

Fordította
GÁLVÖLGYI JUDIT

Szerkesztette
TÓTH EMESE

Tervezte
ANNA BOOTH

Képjogok: 414. oldalon David Bass gyűjteményéből;
429. oldalon Erin Waters gyűjteményéből
Különleges Ügyek Minisztériumának bélyegzője
a 429., a 431. oldalon és a borítón © Chad Michael Studio 2018

ISBN 978-963-09-9327-2
Minden jog fenntartva

© Ransom Riggs 2018
© Kossuth Kiadó 2019
© Hungarian translation Gálvölgyi Judit 2019

Felelős kiadó Kocsis András Sándor,
a Kossuth Kiadó Zrt. elnök-vezérigazgatója
A kiadó az 1795-ben alapított Magyar Könyvkiadók
és Könyvterjesztők Egyesülésének a tagja
Műszaki vezető Papp Miklós
Nyomdai előkészítés Veres Ildikó
www.kossuth.hu / e-mail: kiado@kossuth.hu

Készült a Gyomai Kner Nyomda Zrt.-ben, 2019-ben
Magyar Könyvkiadók és Könyvterjesztők Egyesülésének tagja
Felelős vezető Erdős Tamás vezérigazgató

ELŐJÁTÉK

Sosem kételkedtem annyiszor abban, hogy ép az elmém, mint az első este, amikor a madárasszony és védencei eljöttek, hogy megmentsenek a bolondokházától. Két bácsikám közé szorítva ültem a szüleim kocsijának hátsó ülésén, amikor a különleges gyermekek sorfala megjelent előttünk a felhajtón, mintha csak egyenesen a képzeletemből pattant volna elő, és úgy ragyogott fényszóróink sugarában, mint angyalok serege.

Hirtelen fékeztünk. Porfelhő borított be mindent a szélvédőnk előtt. Előhívtam volna a gyerekek visszhangját, felvillanó hologramot vetített volna elénk az agyam? Minden hihetőbbnek tetszett, mint a barátaim jelenléte itt és most. A különlegeseknek megvan az a képességük, hogy mindenről elhitessék, hogy lehetséges, ám a látogatásuk azoknak a lehetetlen dolgoknak az egyike volt, amelyben még mindig biztos voltam.

Én döntöttem úgy, hogy elhagyom a Devil's Acre-t. Hogy hazajövök, ahová a barátaim nem képesek követni. Azt reméltem, hogy hazatérésemmel összeköthetem életem különálló szálait: a normálist a különlegessel, a közönségest a rendkívülivel.

Újabb képtelenség. Nagypám is megkísérelte összevarrni az életeit, és kudarcot vallott, elidegenedett mind a különleges, mind a normális családjától. Amikor nem volt hajlandó az egyik életét választani a másikkal szemben, pusztulásra ítélte önmagát, és én is éppen itt tartottam.

Felpillantottam, és egy alakot láttam közeledni felénk a leülepedő porfelhőben.

– Ki a fene maga? – kérdezte apám.
– Alma Lefay Vándorsólyom – válaszolta a kisasszony –, az Ymbrynék Tanácsának ideiglenes vezetője és ezeknek a különleges gyermekeknek az igazgatónöje. Már találkoztunk, bár nem hinném, hogy emlékszik ránk. Gyerekek, köszönjenek szépen!

ELSŐ FEJEZET

Fura, hogy az elme mit képes megemészteni és minek áll ellen. Nemrégiben éltem át a lehető legszürreálisabb nyarat – visszakerültem régmúlt évszázadokba, láthatatlan szörnyeket szelídítettem meg, beleszerettem nagyapámnak az idő fogságában élő barátnőjébe –, mégis most, a jelenben, a floridai kisvárosban, a házban, ahol felnőttem, nem tudtam hinni a szememnek.

Enoch a bézs színű elemes konyhapadunkon terpeszkedett, és kólát kortyolgatott apám Tampa Bay Buccaneers kupájából; Olive levette ólmos cipőjét, és körbe-körbe utazott a ventilátorunkon; Horace és Hugh a konyhánkban volt, Horace a frígó ajtaján lévő képeket tanulmányozta, miközben Hugh harapnivalót keresett; Claire mindkét száját eltávtva bámulta falra szerelt televíziónk nagy, fekete monolitját; Millard is jelen lehetett, hiszen anyám lakberendezési magazinjai felemelkedtek a levegőbe, és peregtek a lapjaik, ahogy nézegette őket, meztelen talpának nyoma pedig belemélyedt a szőnyegünkbe. Világok olyan keveredése volt ez, amelyet ezerszer elképzeltem, de lehetetlennek tartottam. Mégis itt volt: az Előtt és az Után, amelyek bolygók erejével csapódtak egymásnak.

Millard már próbálta elmagyarázni nekem, miként vált lehetségessé, hogy itt legyenek, szemlátomást biztonságban és félelem nélkül. Az a hurokösszeomlás, amely kis híján végzett mindannyiunkkal Devil's Acre-ben, visszaállította belső óráikat. Millard nem értette, miért, csupán azt, hogy immár nem kell tartaniuk a hirtelen katasztrófális előre öregedéstől, ha túlságosan sokáig maradnak a jelenben. Naponta mindössze egy napot öregednek, éppen úgy, ahogy én.

Láthatóan megbocsáttatott sok-sok évnyi tartozásuk, mintha nem azzal töltötték volna a huszadik század nagyobb részét, hogy ugyanazt a nyári napot éltek le újra meg újra. Ez kétségeltenül csoda volt – áttörés a különlegesen történetében –, ám hogy hogyan következett be, számomra kevésbé volt elképesztő, mint a tény, hogy mindnyájan itt voltak: hogy ott állt mellettem Emma, a szépséges, erős Emma, a kezünk összefonódott. Zöld szeme ragyogott, amint ámulva nézett körül. Emma, akiről oly sokszor álmodoztam a hazatérésem óta eltelt, magányos hetek alatt. Szolid, szürke ruhája a térde alá ért, lapos sarkú cipőjében képes lett volna futni, ha szükséges, világos haja lófarokba fogva. Az átélt évtizedek gyakorlatiassá tették, de sem a felelősség, sem az évek súlya nem oltotta ki a belőle áradó kislányos ragyogást. Egyszerre volt kemény és lágy, savanyú és édes, öreg és fiatal. Hogy ennyi minden volt benne, azt szerettem a legjobban. A lelke végtelen mélységű volt.

– Jacob?

Hozzám szólt. Válaszolni próbáltam, ám a tudatomat valami elhomályosította. Mozgatta az orrom előtt a kezét, aztán csettintett két ujjával, mire felszikkasztott a hüvelykujja. Kezdem magamhoz térni.

– Hé – mondtam. – Sajnálom.

– Hol jártál?

– Csak... – Elhúztam az arcom előtt a kezem, mintha pókhálót szakítanék szét. – Csak jó látni titeket, ennyi az egész. – Befejeznem egy mondatot olyan volt, mint tucatnyi léggömböt átkarolni.

A mosolya sem tudta elrejteni enyhe aggodalmát.

– Tudom, hogy rettenetesen furá lehet, hogy hirtelen beállítottunk. Remélem, nem okoztunk nagy megrázkódtatást.

– Nem, dehogya. Talán egy kicsit. – Biccentettem, miközben boldog káosz uralkodott a konyhában. – Biztos, hogy nem álmodom?

– Biztos vagy benne, hogy *nem vagyok*? – Megfogta és megszorította a kezem. – El sem tudom mondani, hogy az évek során hányszor képzeltem el, hogy felkeresem ezt a városkát.

Egy pillanatig nem értettem, de aztán... persze. A nagyapám. Abe itt élt az ötvenes évek óta; láttam a floridai címét a levelein, amelyeket Emma megőrzött. Emma tekintete úgy kalandozott el, mintha emlékeket idézne, és hirtelen elfogott a nem szívesen átélt féltékenység – majd haragudtam magamra érte. Emmának joga van a múltjához, joga van épp olyan zavarban lenni világaink ütközéséről, mint nekem.

Vándorsólyom kisasszony pörgött, mint a tornádó. Levette úti köpenyét, alatta élénkzöld kabátkát és lovaglónadrágot viselt, mintha lóháton érkezett volna. Utasításokat osztogatott mindenkinek.

– Olive, jöjjön le onnan! Enoch, vegye le a lábát a pamlagról! – Rám mutatott, és a konyha felé biccentett. – Mr. Portman, bizonyos dolgokról gondoskodnia kell.

Emma belém karolt, és velem tartott, amiért hálás voltam; még mindig forgott velem a világ.

– Mán rögvest etyepetyéztek? – kérdezte Enoch. – 'isz csak most gyűttünk!

Emma szabad keze előrelendült, és megperzselte Enoch haját. Enoch hátraugrott, izzó fűrtjeit csapkodta, belőlem pedig kirobbant a nevetés, és ettől tisztulni kezdtek a fejemből a pókhálók.

Igen, a barátaim valóságosak, és itt vannak. Ráadásul Vándorsólyom kisasszony azt mondta, maradnak is egy ideig. Hogy megtudjanak egyet s mást a modern világról. Üdülnek, kicsit kipihenik Devil's Acre mocskát – mert hogy pompás cairnholmi házuk pusztulása után az lett az ideiglenes otthonuk. Persze szívesen láttam őket, kimondhatatlanul örültem, hogy ott voltak. De pontosan hogy is lesz ezután? Mi lesz a szüleimmel meg a bácsikáimmal, akiket pillanatnyilag Bronwyn őriz a garázsban? Ezzel túlságosan sok lett volna megbirkóznom egyszerre, hát nem foglalkoztam vele.

Vándorsólyom kisasszony éppen Hugh-val vitatkozott a nyitott frigónál. Bántóan nem illettek a szüleim modern konyhájának szögletes rozsdamentes acél berendezéséhez, mintha színészek lettek volna, akik rossz díszletbe tévedtek. Hugh egy csomag fonott sajtrudacskaival hadonászott.

– De hát itt csak idegen ételek vannak, és évszázadok óta nem ettem!

– Ne túlozzon, Hugh.

– Nem túlzok. Devil’s Acre-ben 1886-ot írunk, és ott reggeliztem. Horace rontott be a spájzból.

– Leltároztam, és meg vagyok döbbenve. Egy zacskó sütőpor, egy doboz szardínia meg egy doboz zsizsikes keksz. Talán a kormány megszabja a fejadagokat? Háború van?

– Többnyire házhoz szállított ételeket eszünk – léptem hozzá. – A szüleim nemigen főznek.

– Akkor minek ez a piszok nagy konyha? – kérdezte Horace. – Hiába vagyok zseniális konyhafőnök, a semmiből nem tudok valamit főzni.

Az igazság az, hogy apám látta meg a konyhát egy dizájnmagaziban, és elhatározta, hogy megszerzi. Azzal próbálta igazolni a költséget, hogy megígérte, megtanul főzni, és legendás vacsorákat fog rendezni a családnak, ám, ahogy sok más terve, ez is elszállt az első néhány óra után. És itt volt ez a hatalmas és méregdrága konyha, amelyben általában mélyhűtött ételeket vagy előző nap rendelt menüket melegítettek fel. Ezt azonban nem árultam el, csak vállalt vontam.

– A következő percben nyilván nem fognak éhen halni – mondta Vándorsólyom kisasszony, és Horace-t meg Hugh-t kiterelte a konyhából. – Szóval. Az imént kissé zaklatottnak látszott, Mr. Portman. Jól érzi magát?

– Percreről percre jobban – feleltem kissé zavartan.

– Meglehet, enyhe hurokzóna-betegségben szenved – mondta Vándorsólyom kisasszony. – Ami az ön esetében egy csöppet megkésett. Időutazóknál gyakori, kivált a kezdőknél. – A vállá fölött beszélt hozzám, mert közben végigsétált a konyhán, benézett minden egyes szekrénybe. – A tünetek általában lényegtelenek, bár nem mindig. Mióta szédül?

– Amióta önök megérkeztek. De tényleg jól vagyok...

– Nincs véletlenül nedvedző sebe, bütyke, migrénes fejfájása?

– Nincs.

– Hirtelen mentális zavar?

– Hát... tudtommal nincs.

– A ki nem kezelte hurokzóna-betegség nem tréfa, Mr. Portman. Belehaltak már. Hé – keksz! – Az egyik szekrényből előkapott egy dobozt, a kezébe rázott belőle egy darab kekszet, és bekapta. – Férgek a székletében? – kérdezte rágás közben.

Visszafojtottam az öklendezést.

– Nincsenek.

– Spontán terhesség?

Emma hátrahőkölt.

– Ezt nem mondja komolyan!

– Mindössze egyszer fordult elő, tudunkkal – mondta Vándorsólyom kisasszony. Letette a kekszes dobozt, áthatón nézett rám. – Az illető hímnemű volt.

– Nem vagyok terhes! – tiltakoztam, talán túlzottan hangosan.

– Hála az égnek – kiáltotta valaki a nappaliból.

Vándorsólyom kisasszony vállon veregetett.

– Úgy hiszem, rendben van. Bár figyelmeztethettem volna.

– Talán jobb, hogy nem tette – válaszoltam. Üldözési mániám lett volna, arról nem is beszélve, hogy ha az utóbbi hónapban terhességi tesztet csináltam volna, vagy férgeket kerestem volna a székletemben, a szüleim már régen diliházba dugtak volna.

– Rendben – folytatta Vándorsólyom kisasszony. – És most, mielőtt mindnyájan megnyugodnánk, és élveznénk egymás társaságát, akad némi tennivaló. – Elkezdett körbesétálni a dupla sütő és a mosogató között. – Az első: biztonság és veszélytelenség. Felderíttem a ház környékét. Minden csendesnek látszik, csakhogy a látszat néha csal. Kell tudnom valamit a szomszédokról?

– Például mit?

– Bűnözői múlt? Erőszakos természet? Fegyvergyűjtemény?

Csak két szomszédunk volt: a vénséges Mrs. Melloroos, egy tolokocsihoz kötött, nyolcvanon túli néni, aki kizárólag a vele lakó ápolónőjével

hagyta el a házát, és egy német házaspár, mely az év nagy részét másutt töltötte, és előkelősködő kúriáját szinte csak télen lakta.

– Mrs. Melloroos kicsit kíváncsi – mondtam. – De amíg valaki nem botránycosan különleges a kertjében, nem hinném, hogy bajt okozna nekünk.

– Tudomásul vettem – mondta Vándorsólyom kisasszony. – Második: érezte-e üresém közelségét a hazatérése óta?

Éreztem, hogy felszalad a vérnyomásom a szótól, amely sem a fejemben, sem az ajkamon nem fordult elő hetek óta.

– Nem – vágtam rá. – Miért? Voltak további támadások?

– Nem. Semmi jelük. Éppen ez nyugtalanít. És most a családjáról...

– Hát nem öltük meg vagy ejtettük foglyul az összes Devil's Acre-ben? – kérdeztem, mert nem szerettem volna befejezetlenül hagyni az üresém-témát.

– Nem *mindet*. Egy kis csapat elmenekült néhány lidércel, és úgy véljük, Amerikába jöttek. És miközben kétlem, hogy az ön közelébe merészkednének – nyilván megtanulták a leckét –, kénytelen vagyok feltenni, hogy terveznek valamit. Nem árt az elővigyázatosság.

– Rettegnek tőled, Jacob – jelentette ki büszkén Emma.

– Tényleg? – kérdeztem.

– Azok után, amit kaptak tőled, ostobák lennének, ha nem rettegnének – szólt a konyha sarkából Millard hangja.

– Udvarias ember nem hallgat ki magánbeszélgetést – recscent Millardre Vándorsólyom kisasszony.

– Nem hallgatóztam, éhes voltam. De kérem szerettem volna azt is, hogy ne tessék kisajátítani Jacobot. Borzasztó hosszú utat tettünk meg, hogy vele legyünk, tetszik tudni.

– Nagyon hiányzott nekik Jacob – magyarázta Vándorsólyom kisasszonynak Emma. – Majdnem annyira, mint nekem.

– Talán ideje, hogy szóljon mindnyájunkhoz – fordult hozzám Vándorsólyom kisasszony. – Mondjon üdvözlőbeszédet! Fektesse le az alapszabályokat!

– Alapszabályokat? – értetlenkedtem. – Például?

– A gyermekek a védenceim, Mr. Portman, de ez az ön városa és az ön kora. Segítenie kell nekem, hogy ne kerüljenek bajba.

– És adj nekik enni – tette hozzá Emma.

Vándorsólyom kisasszonyhoz fordultam.

– Valamit el tetszett kezdeni a családomról.

Nem maradhatnak örökké foglyok a garázsban, és kezdett nyugtalanítani, mihez kezdjünk velük.

– Nem kell aggódnia – mondta Vándorsólyom kisasszony. – Bronwyn kézben tartja a dolgokat.

Alig hangzott el az utolsó szó, amikor fülsiketítő, falrengető zaj hallatszott a garázs felől. A rengéstől üvegek potyogtak le a polcok tetejéről, és törtek össze a kövön.

– Ez úgy hangzott, mintha a dolgok *kicsúsztak* volna Bronwyn kezéből – mondta Millard.

És már futottunk.

– Maradjanak ott, ahol vannak! – kiáltotta a nappali felé Vándorsólyom kisasszony.

Kirohantam a konyhából, végig a hátsó folyosón, a nyomomban Emma. Érzékeimet élesebbé tette az adrenalin. Nem tudtam, mire számítsak, amikor berontottunk a garázsba. Füstre? Vérre? A zaj robbanásnak hangzott, és arra egyáltalán nem számítottam, hogy a szüleim meg a bácsikáim békésen elnyúlva fekszenek, akár a kisbabák. Az autó hátulja jókora bemélyedést vágott a leeresztett garázsajtóból, a körülötte lévő beton szikrázott a hátsó lámpák üvegszilánkjaitól. A motor üresben járt.

Bronwyn az autó elejénél állt, a kezében lógott a lökhárító.

– Jaj, nagyon sajnálom, nem tudom, mi történt – mondta, és eldobta a lökhárítót, amely jókorát csattant a kövön.

Rájöttem, hogy le kell állítanom a motort, mielőtt mindannyian megfulladunk, ezért a vezetői üléshez siettem. Az ajtó zárva volt.

Természetesen: a családom megpróbálta kívül tartani Bronwynt. Biztos vagyok benne, hogy halálra rémültek tőle.

– Én ki tudom nyitni – mondta Bronwyn. – Lépjén hátrébb!

Megvetette a lábát, két kézzel megragadta a kilincset.

– Mi a csudát... – kezdtem, és ekkor Bronwyn nagyot rántott, és az ajtó tövestől kiszakadt a helyéről. Tekintettel a súlyra és a lendületre, az ajtó nem állt meg, hanem kirepült Bronwyn kezéből, át a garázs, és beleállt a hátsó falba. A zaj valóságos fizikai erőként lökött hátra.

– Ó, semmiség – mondta Bronwyn a hirtelen beállt csendben.

– Bronwyn! – kiáltotta Emma, miután leeresztette két, addig a fejét takaró karját. – Lefejezhető volna valakit!

Bedugtam a fejem az ajtó helyén, átnyúltam alvó apám előtt, és kivettem a slusszkulcsot. Anyám az apámnak dőlve aludt, aki a szélvédőnek támasztott fejjel horkolt, lehelete üres szőbuborékokat fújt az üvegre. A hátsó ülésen egymást átkarolva aludtak a bácsikáim. A zaj ellenére nem ébredt fel egyikük sem. Egyetlen olyan anyagot ismertem, amelyről ilyen mély álomba merülhetnek az emberek: Poranya porított anyagát. Amikor felegyenesedtem, láttam, hogy Bronwynnál van belőle egy kis zacskónyi.

– Az az ember a hátsó ülésen – mutatott Bobby bácsikámra –, láttam, hogy előveszi a kis... – Bronwyn kihúzta a zsebéből Bobby bácsi mobilját.

– Mobiltelefonját – mondtam.

– Úgy van, azt – folytatta Bronwyn. – Hát elvettem, mire mindnyáján veszettül pipák lettek, és akkor azt tettem, amit V. kisasszony mutatott...

– Használta a port? – kérdezte Vándorsólyom kisasszony.

– Rájuk fújtam, de nem aludtak el nyomban. Jacob papája beindította a kocsit, de az ahelyett, hogy előreindult volna...

Vándorsólyom kisasszony megpaskolta Bronwyn karját.

– Igen, drágám, értem. Jól csinálta.

– Az – mondta Enoch. – Egyenesen át a falon.

Megfordultunk, és ott álltak mind a folyosón, szorosra zárt csoportban.

– Azt mondtam, maradjanak ott, ahol vannak – mondta Vándorsólyom kisasszony.

– Az után a 'ang után? – kérdezte Enoch.

– Sajnálom, Jacob – mondta Bronwyn. – Olyan izgalomba jöttek, nem tudtam, mit tegyek. Ugye nem bántottam őket?

– Nem hinném. – Megtapasztaltam a Poranya pora által előidézett bársonyos álmot, és nem találtam rossznak. – Megnézhetem a bácsikám telefonját?

Bronwyn kihúzta a zsebéből, és átadta. A képernyő megrepedt, de olvasható volt. Amint kivilágosodott, több SMS-t láttam a nénikémtől:

Mi folyik ott?

Mikor érsz haza?

Minden rendben?

Válaszul Bobby bácsi azt kezdte beírni, hogy HÍVD A ZSARUKAT, amikor valószínűleg rájött, hogy ő maga is hívni tudja őket. Csak-hogy mielőtt megtehetné volna, Bronwyn elvette a telefonját. Ha Bronwyn pár másodpercnyit késlekedik, már rajtunk üthettek volna a rendőrség különlegesen képzett emberei. Összeszorult a mellkasom, amint rájöttem, milyen gyorsan válhat a helyzetünk veszélyessé és bonyolulttá. *A pokolba*, gondoltam, ahogy a tönkretett autóról a tönkretett falra, majd a tönkretett garázsajtóra néztem. *Már azzá is vált.*

– Ne aggódjon, Jacob. Kínosabb helyzeteket is megoldottam már. – Vándorsólyom kisasszony körüljárta a kocsit, felmérte a kárt. – A családja remekül fog aludni reggelig, és azt javasolnám, tegyék ezt mi is.

– És aztán? – kérdeztem idegesen és izzadságban úszva. A garázsban nem volt légkondi, így hát fullasztó volt a hőség.

– Amikor felébrednek, törölöm a legutóbbi emlékeiket, és hazaküldöm a bácsikáidat.

– Elmagyarázom, hogy távoli rokonai vagyunk édesapádnak, azért jöttünk Európából, hogy lerójuk tiszteletünket Abe sírjánál. Ami pedig

az ön intézeti gyógykezelését illeti, sokkal jobban van, nincs szüksége pszichiáterre.

– És ha...

– Ó, el fogják hinni; a normálisoknál igen hatásos az emlékezet-törlés. Valószínűleg arról is képes lennék meggyőzni őket, hogy egy holdbeli kolóniáról jöttünk.

– Kérem, Vándorsólyom kisasszony, ezt inkább ne vesse fel.

Elmosolyodott.

– Elnézését kérem. Az évszázados igazgatónői munka hozzászok-tatja az embert a fölösleges kérdésekhez. Most jönnek, gyermekeim, meg kell beszélünk a következő napok menetrendjét. Sokat kell tanul-nunk a jelenről, és a legjobb nyomban elkezdni a tanulást.

Kezdett mindenkit kiterelni a garázsból, miközben záporoztak rá a kérdések és a panaszok.

– Meddig maradhatunk? – kérdezte Olive.

– Reggel elindulhatunk felfedezni a környéket? – kérdezte Claire.

– Szeretnék enni valamit, mielőtt eltűnök a föld színéről – mondta Millard.

Kisvártatva egyedül maradtam a garázsban, részint azért, mert rossz érzés volt otthagyni a családomat éjszakára, részint meg azért, mert aggód-tam a memóriatörlés miatt. Vándorsólyom kisasszony magabiztosnak lát-szott, csakhogy most nagyobb törlésről volt szó, mint amekkorát Londonban végzett, amely mindössze tíz percet törölt az emlékezetükből. Mi lesz, ha nem eleget töröl, vagy túlságosan sokat? Ha apám mindent elfelejt a madarakról, vagy anyu elfelejti a középiskolában tanult franciát?

Nézem, ahogy alszanak, és újabb súly telepedett a vállamra. Egy-szeriben kényelmetlenül felnőttnek éreztem magam, miközben – esendő, békés, halkán horkoló – családtagjaim szinte kisdedeknek látszottak.

Talán van más lehetőség.

Emma nézett be a nyitott ajtón.

– Minden rendben? Azt hiszem, a fiúk balhézni fognak, ha nem kapnak hamarosan vacsorát.

– Nem merem itt hagyni őket – biccentettem a családom felé.

– Nem mennek sehová, és szükségtelen őrizni őket. Amekkora adagot kaptak, holnap délig aludni fognak.

– Tudom. Csak... kicsit rossz érzés.

– Ne vádold magad! – Odajött hozzám. – Nem te tehetsz róla. Egy-általán nem.

Bólintottam.

– Azért kissé tragikus.

– Micsoda?

– Hogy Abe Portman fia soha nem fogja megtudni, milyen külön-leges volt az apja.

Emma megfogta a karom, és a vállára tette.

– Szerintem százszor tragikusabb, hogy nem tudja, mennyire különleges a fia.

Éppen meg akartam csókolni, amikor a bácsikám mobilja zsiszegni kezdett a zsebemben. Mindketten összerzeztünk, elővettem a telefont, és új SMS-t láttam rajta.

Bolond J benn van már a dilibázban?

– Mi az? – kérdezte Emma.

– Semmi fontos. – Visszatettem a zsebembe a telefont, az ajtó felé fordultam. Egyszeriben nem éreztem olyan rossznak, hogy a garázs-ban hagyom éjszakára a családomat. – Gyere, találjunk ki valamit vacsorára!

– Biztos? – kérdezte Emma.

– Tökéletesen.

Kifelé leoltottam a villanyt.

♦ ♦ ♦

Azt javasoltam, rendeljünk pizzát egy olyan helyről, ahonnan éjjel is kiszállítanak. Csak néhányan tudták, mi az a pizza, a házhoz szállításról pedig sosem hallottak.